

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

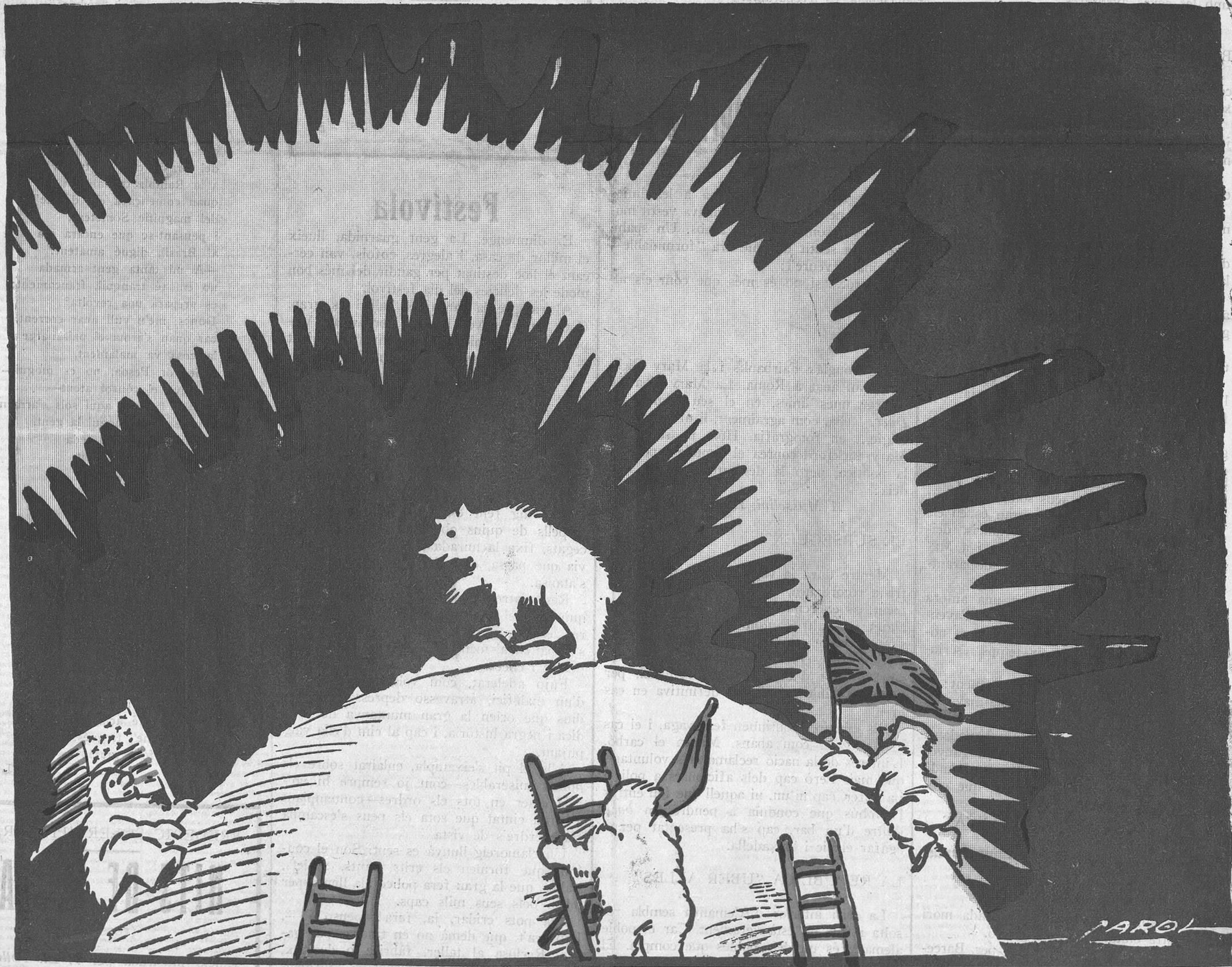
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'EXPEDICIÓ AL POL NORD

L'ós: Aquí ningú em fa la competència, aquí l'únic rei sóc jo!

La Festa de la Flor

A Madrid ha tingut ja lloc la petita exhibició mundana, que anomenem Festa de la Flor.

Dames i damiselles, magníficament habillades, han anat per places i carrers, amb una flor a la mà, demanant pels pobres malalts del pit.

No se'n curaran gaires amb aquesta almoïna, amb el producte d'aquesta capta.

Però la intenció no és menys meritòria, no és menys d'agraïr. Parlem en serio, encara que no ho sembli.

Els rics, el mateix es diverteixen quan el poble plora, que quan riu.

Si s'han de divertir igual els felïços de la terra, val més que ho facin a benefici dels pobres.

Els que han perdut la salut en el treball, els morts de gana eterns, s'estimarien més que es tingué respecte per les seves dolències.

Però, això fóra demanar massa.

Els fan caritat. Què més volen?

Som al bell mig de la Primavera, al temps de les flors, en ple esplet de joventut de la natura.

Els que tenen auto, torra a fora i roba per estrenar, es podrien dedicar a preparar l'estiueig, a lluir, a córrer amb un quaranta cavalls per aqueixes carreteres.

I en lloc de deixar-se temptar per aquestes vanitats, pensen en els pobres, pensen en els tísics, en els que no tenen pa ni llar.

Veritablement, els de dalt no són tan dolents com males llengües diuen.

No s'han acabat tampoc els bons sentiments, la caritat cristiana, com es llegeix molt sovint.

Aquestes senyores, que demanen pels tuberculosos, mereixen la creu de Beneficència.

No donar-les-hi, no recompensar-les pel bé que ens fan, fóra una ingratitud.

Mme. "Jordi Sand"

França celebra aquest any i aquest més el cinquantenari de la mort de Lucila Aurora Dupin, baronessa de Dudevant, més coneguda, únicament coneguda a la república de les lletres pel pseudònim de "Jordi Sand", que popularitzà amb les seves novel·les i amb les seves aventures.

Mme. "Jordi Sand"!

Som lluny dels dies en que llegíem a la Biblioteca Arús "Valentina" i "Indiana".

La nostra ànima ha perdut la seva innocència i el nostre gust, al depurar-se un xic, s'ha tornat una mica exigent.

Si Mme. "Jordi Sand", però, no ens fa ja el pes com escriptora, com a dona l'estimem encara, li servem tots els respectes.

No sols de pa viu l'home i de literatura els literats.

Fer obra d'art en els llibres, amb la ploma a la mà, no és pas menyspreable.

Però, donar exemple de bellesa i de grandesa moral, treballar com una obra d'art la pròpia vida, és tasca molt superior.

Mme. "Jordi Sand" foti certament una autora de mèrit. Però, va ésser encara més gran aimadora.

Va ésser una dona intel·ligent i valenta, una dona lliure.

Amb el mateix delit amb que conreà les lletres, es dedicà a estimar i a viatjar i a fruir i a viure.

Amb la mateixa passió amb que amanyagà als herois de les seves novel·les, estreny en els seus braços, contra el seu pit, als homes i a les celebritats del seu temps.

I si gran fou en els seus somnis, adorant la natura i les utopies, més gran és en els seus gestes, trepitjant els prejudicis, deixant al seu marit i anant a Itàlia i a Mallorca amb l'Alfred de Musset, declarant-se als que l'agradaven.

Mme. "Jordi Sand" no era una autora platònica de novel·les, una inventora d'aventures imaginàries i extraordinàries. Les novel·les ella volgué, al mateix temps, escriure-les i viure-les.

El romanticisme no el veia solament: el sentia, el traduïa en actes, el plasmava en fets.

El romanticisme no va ésser per madame Dudevant un rictus histriònic, una ganyota literària. Va ésser quelcom que abranda el seu cor, que li cremà la sang, que omplén la seva vida.

ANGEL SAMBLANCAT.

En Turró és mort

El dissabte de la setmana passada morí a la nostra ciutat el doctor Turró.

La dolorosa nova s'estengué per Barcelona en un instant i produí impressió fondíssima en els nombrosos admiradors i amics de l'eminent biòleg i en tots els estaments socials.

L'enterrament, que tingué lloc diumenge, a les quatre de la tarda, constituí una gran manifestació de dol, que presidí el batlle i a la que assistiren les personalitats més conegudes del nostre món polític i literari.

De l'estranger i del reste d'Espanya s'han rebut innumbrables lletres i telegrams de condol.

En veritat, la pèrdua per Catalunya i per la ciència, és irreparable.

Descansi en pau el patriota fervorós i el savi il·lustre.

Panorama internacional

UNA ANECDOTA

Quan l'Abd-el-Krim arribà a les línies franceses per a entregar-se, anava vestit modestament, com els altres arabs. Un spahí, que havia sentit dir que era "formidable", exclamà al veure'l: —Però... si no és més que com els altres!

INRI!

En Douglas Fairbanks i la Mary Pickford han anat a Roma. La Mary s'ha fet dedicar unes línies, en el seu àlbum, pel Duce. I ella, com agraïment, li oferí la seva efígie... en fotografia. Hom no sap si la Mary Pickford conrea el temible esport de la política, però la dedicatòria de la foto deia: *A Mussolini, rei d'Itàlia*

EL SUBSEGUENT

Mentre durà la vaga general anglesa, de trista recordança, hom sap que, bé o malament, els exercicis de voluntaris feien córrer algun que altre autòmibus, substituïen i s'improvisaven meravellosos policies, i fins feien altres serveis que donaven confiança en l'ambient d'un despatx ministerial, per a una possible substitució definitiva en cas greu.

Els minaires continuen fent vaga, i el cas és tan greu com abans. Manca el carbó. L'interès de la nació reclama més voluntaris que mai. Però cap dels aficionats a policia i a xofer, cap ni un, ni aquell que feu entrar l'autobús que conduïa a pendre un *bock* dintre d'un bar, cap s'ha presentat per a agafar el pic i l'aixadella.

LA REPUBLICA "UBER ALLES"

La crisi interior d'Alemanya sembla resolta i fins ho està verament. Car el poble alemany és un dels pobles que compta. El senyor Hindenburg volia fer un cop d'Estat cap a la dreta. Primer fou qüestió de la bandera: en els Consulats i en tots els edificis públics s'hissaria el pavelló comercial

al costat de l'oficial de la República. I el pavelló comercial és l'antiga bandera de l'imperi! Els comunistes desfilaren a Berlín, just en els dies en que Marx refeia el ministeri Luther, com per exhibir les forces a oposar a un cop d'Estat. Les dretes alemanyes mobilitzaren també, més tot ha restat calmat. Car entre la una i l'altra banda, el poble alemany compta. I no es decideix per cap partit. Qui sap! Potser li caldrà una altra catàstrofe com la de la guerra per a somoure's. Car, ara per ara, la República alemanya és ben *über alles*, més inconscientment.

POLITICA COLONIAL

El senyor Jouvenel, governador francès a Síria, acaba de proclamar la República del Líban. Després d'un any de guerra i després d'haver alternat l'acció militar i l'acció civil, hom ha tingut que resoldre l'afer de la manera dolça. Mes ara, ve una altra qüestió més greu: els socialistes francesos demanen que s'abandoni l'afer de Síria i que es passi altre cop a la Societat de Nacions.

Sort que, quan el cas es plantejà, els socialistes francesos seran minoria, com sempre. Car, altrement, veuríem la cara del senyor Mussolini alçar-se contra els que pretenguessin posar-hi els peus. Fora de la Itàlia no hi ha cap més nació que pugui alçar-se amb pretensions colonials. Es l'opinió d'en Mussolini. Sort, però, que el món no es redueix a la llenca de terra d'Itàlia, ni tots els homes del món es semblen a Mussolini.

FREderic SOLER "PITARRA"

Dotzena de fraïe

Tretze contes, il·lustrats per M. Moliné

Ptes. 2'50

Festívola

Es diumenge. La gent guarnida, llueix el millor de casa, i alegres, cofois, van cercant el lloc destinat per gaudir del més bon mode les delícies del dia festívol.

Al rompre la tarda, el bullici és gran. Com raïms es ven la gent per arreu. Atapeïts van els vehicles de tota mena destriant el gran formiguer humà i conduint-lo a pilots cap a llurs cases d'esbarjo: teatres, places de braus, camps de fútbol, parcs, port, etcètera. Mils caps amb cares rialleres els omplen.

Ningú pensa res. Tothom riu. Visca l'alegria!

***

Amb el cap cot i les mans creuades al darrera, vaig fent esses per lliurar-me dels tropells de quins oblidant-ho tot, van encegats, fixa la mirada al número del tramvia que passa, o la lletra de l'autobús que s'atansa.

Res m'atreu. Sol i pensatiu vaig rumiant quin serà el recó més isolat per deixar lliures els pensaments que, atropelladament, s'emporten al meu cervell, posant-me el cap pesant i encès.

Fujo adelerat, com volguent-me lliurar d'un malefici, atravesso depressa els jardins que orlen la gran muntanya de fatídica i negra història, i cap al cim d'ella vaig pujant.

Allí, el pit s'eixampla, enlairat sobre els homes miserables—com jo sempre hi voldria ésser en tots els ordres—contemplant la gran ciutat que sota els peus s'escampa fins perdre's de vista.

Un clamoreig llunyà es sent. Són el conjunt que formen els crits, cants, xiulets, rialles, que la gran fera policèfala llença per mitjà dels seus mils caps.

"Ja pots cridar, ja, fera!—penso jo—. Esbrava't, que demà no en tindràs pas ganes. Reclosa al taller, fàbrica o despatx, fruitan joïosos del teu silenci els aturmentats avui pel vostre escàndol."

JOSEP ROCHE.

MATANT EL TEMPS

Sols perquè un plet ha guanyat al Suprem, obsequiat ha sigut amb un vermut en Lerroux, gran advocat, que a Barcelona ha vingut en viatge d'amistat; i l'home, és clar, ha enraonat... Qui gemega ja ha rebut.

***

L'Ajuntament de Sabadell l'han renovat d'una plomada; què haurà passat, vatuanel! a Sabadell?

Ara és triat, ara és novell l'Ajuntament altra vegada; tornarà a caure de clatell l'Ajuntament de Sabadell?

***

Al bon baró de Viver, com és tot un cavaller, i sovint a peu anava, una euga li han regalat, maca i digna de veritat d'un genet dels de sang blava. Ara jo, si d'ell sigués, ja no voldria anar més amb l'auto de l'Alcaldia; muntaria amunt i avall i fins a dalt de cavall les sessions presidiria.

***

No val a espantar-se. el cor fort, minyons, sabeu a quant puja en zeros rodons el terrible déficit de tots els cantons que té Barcelona en "obligacions" i "bonos" i "cèdules" i demés "accions"? Valor! Pit i fora! "Cinc cents milions"... no de "marcs", de "peles". "arriba" cartrons!

***

Don Epitaci Pesoa, que és l'il·lustre ex president del Brasil, crec es trobava a la Rambla casualment, quan començava el "desfile" del magnífic Sometent, i pensant-se que encara era al Brasil, digué amatent: —A mi tanta gent armada no em té tranquil, francament; es prepara una revolta? Doncs, me'n vull anar corrent, car quan s'arma el paisanatge la cosa va malament. —Senyor Pesoa, no es mogui— li digué el cònsol atent—, que els paisans aquí sols s'armen perquè no es mogui la gent, i marxi com una seda la cosa tranquilament.

***

Beneït Sant Antoni, Sant miraculós, jo us demanaria un miracle gros; no que em porteu feina, que en tinc més que vull; ni que em doneu solta, que no em manca un bull; no que d'una rifa la sort m'inclinei, oh, sant dels miracles, vos ja m'enteneu! Porto un nus a dintre que em té aclapat; si vos me'l treguéssiu, us en fóra grat!

FLOK.

FREderic SOLER "PITARRA"

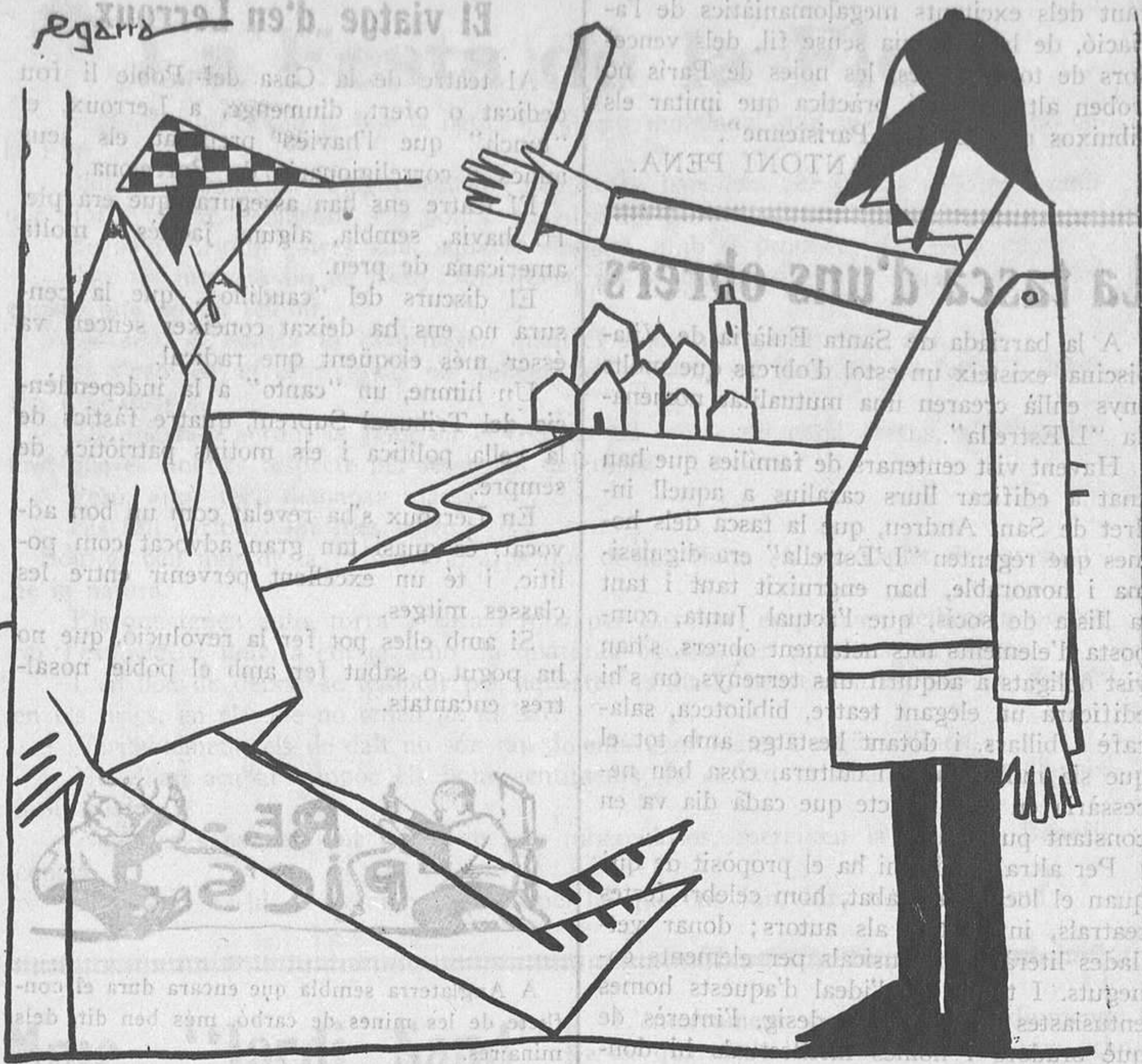
NITS DE LLUNA

(POESIES)

Edició il·lustrada per J. Ll. Pellicer

Ptes. 2'50

COMPANYERISME

—Sí, home! Tots dos som del gremi. Vostè, urbano, fa córrer autos, i jo faig córrer rellotges!

Nord Amèrica construirà amb cinc anys mil vuitcents aeroplans.

Si aquests aparells serveixen per a lligar l'amistat amb les nacions, la nostra felicitació està amb ells; pel contrari, si són construïts amb mires a una altra guerra, els hi enviem la més enèrgica protesta.

Que es recordin del que va ésser el seu president Wilson.

Llegim en un diari: "Abd-el-Krim en Tazza."

Suposem que aquesta Tazza no serà de porcellana.

A Nova York es va implantar la "lleï seca", degut a les víctimes que causava l'alcohol.

Si comptem les víctimes que hi ha hagut entre els contrabandistes i policies, trobarem que en-

EL DISTRET (que canvia el raspall pel mirall).

—Dimoni, que pelut estic, avui! M'hauré d'afaitar!

cara és més cara la medicina que la malaltia. Nosaltres votem per la "lleï mullada".

S'ha inaugurat el Metropolità Transversal. Material bo i preus barats.

Més val així. Es veu que la direcció de dita empresa ha tingut en compte que ha de viure del públic, i al públic hi ha que servir-lo bé. Les coses ben fetes sempre van bé.

També sembla que a Portugal hi ha hagut un cop d'Estat fet pels militars.

Però diuen que no és el mateix ésser militar que militarista. Ja veurem com acaba.

L'altre dia l'alcalde de Madrid va multar a un capellà, que feia de "galeno" sense haver cursat la carrera de medicina.

Competències a aquesta hora? No, home, no!

Ja ens ho deia un gitano: "Els metges ens ajuden a viure, i els capellans a morir; mal per mal, ens estimem més viure."

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

En la matinalda del dia següent rebo una caria. Era un passaport que a instància de la família m'enviava lo meu amor.

LO LENGUATJE DE LAS FLORS.

Sentia l'aire una glorieta del jardí de ca'l meu avi, volguent fer una poesia, per més que de ser poeta. En vintiquatre hores no mes ho havia perdut tot: glorieta, amor, i diner!

BALANSA HIDROSTATICA.

Vellaiquí que farà un vint dies que en la nostra redacció varem rebre una caria dirigida al director i redactors de Un Tros de Paper, convidant-nos a molts moades i presenciar las provas de unas balansas anomenadas hidrostaticas.

Hi havia una pila de gent. Treuen la balansa, hi posen monedes, las unas anabant fins al cul de un vas ple de no sé qué, que hi habia assota, n'hi habia que se quedaban a mitj camí, y las altres anabant fins a dalt de tot.

SOLUCIO DE LA CHARADA ANTERIOR.

VILANOVA

SOLUCIO DEL GEROGIFICH ANTERIOR.

QUIN AS FA LA CAMPANASSA?

GEROGIFICH.

SOLUCIO DE LA DARA EN EL NUMERO QUE VE.

ARA DISMINUI.

E. R. — Juan Jordi.

Barcelona. 1909.—Impremta de "La Campana" i "L'Esquella", Pasaje de Escudellers, número 1.

La porta del Cementiri estava encara oberta. Si hagües estat tancada, lo Chato no hi hauria entrat. Ja l'heim a dies del Cementiri.

SOLUCIO DE LA CHARADA ANTERIOR.

VILANOVA

SOLUCIO DEL GEROGIFICH ANTERIOR.

QUIN AS FA LA CAMPANASSA?

GEROGIFICH.

SOLUCIO DE LA DARA EN EL NUMERO QUE VE.

ARA DISMINUI.

E. R. — Juan Jordi.

Barcelona. 1909.—Impremta de "La Campana" i "L'Esquella", Pasaje de Escudellers, número 1.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ. Carrer Ampie, 20. PUNTS DE SUSCRIPCIÓ. LIBRERIA ESPANTOLA. I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Ampie, 20 y Rambla del Mij, 19. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ. BARCELONA. Al mes. FORA DE BARCELONA. Trimestre. SURTIRÀ UN COF CADA SEMANAL (Si Deu vol). LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

Jo.—[Ola! Què diem de nou? Suscriptor.—No m'entretindis que vaig molt depressa. J.—Vaja, deixis de tonteries. Ja coneix que està cremat per lo de l'altre dia.

LAS QUATRE RAMBLAS.

Hi ha afició a Barcelona a partir las cosas en quatre. Jo no sé si aixó procedeix de las quatre barres de sanch; però tenim las quatre cantons del Call, los quatre cantons de

revela un color obert i carinyós, sembla una rosa blanca mullada, y la roya endressada, pobre y limpia que no demana la atenció, però que encanta vista de prop. Ja lo paper de la viola boeana.